

ptibilis. Hanc apostolus ipse subdit. **NEQUE CORRUPTIONEM CONSEQUI INCORRUPIBILITATEM:**) Expōnit prius, & simul eius rationem ostendit in repugnantia. Contraria enim non cōsistunt, sed mutuò se pellunt. Atqui caro & sanguis regno Dei prorsus cōtrariantur. Nam regnum Dei est incorruptibile: caro & sanguis sunt corruptibilia. Nō igitur ista illius sunt capacia: nisi prius à corruptione vindicata cœlesti statui conformentur. Verbum κληρονομεῖν *hereditate consequi*, (vetus *possidere*, non satis expressè) non frustra ingeritur hīc, & alibi. Eo enim & Christus utetur in extremi iudicij sententia: *Venite benedicti patris mei: κληρονομεῖτε, hereditate accipite regnum, &c.* Atqui hæreditas hæredibus: maximè adoptione scriptis non datur ex merito vel debito: sed ex gratia. Nos verò sumus adoptione scripti hæredes Dei, cōhæredes Christi: idq; ex gratia. Omne igitur meritum & debitum vitæ æternæ apostolus hoc verbo excludit.

Conatur Stapletonus argutus sophista hoc eludere, quasi hæreditas filiorum non excludat omne meritum. Verùm ut aliqua specie hoc de aliquibus fortè hæredibus dari posset: tamen de nobis, qui ex mera gratia hæredes scripti sumus, simpliciter est falsum, quod contendit: ut Roman. 8. dub. 9. ostendimus. Tacite verò nobis stimulum pietatis & novæ vitæ admovet apostolus. Si enim caro & sanguis regnum Dei non capiunt: cur carni & sanguini tam liberè indulgemus? Cur nō maiori studio reprimimus, exuimus, deponimus id, quod à regno Dei nos arcet? Sic Petrus argumentatur: *Exspectamus cœlum novum, & terram novam, in quibus habitabit iustitia. Ergo, inquit, fratres, hac expectantes studete, ut immaculati & incontaminati ab eo reperiamini cum pace.* Et paulò antè: *Si hac omnia solventur, quales oportet esse vos, in sanctis conversationibus, & pietatis officijs?*

A Manichæi olim hoc dicto animarum immortalitatem negantes, caro inquebant, & sanguis non ingredietur in regnū Dei. At sanguis est anima Deut. 12. Anima igitur non ingredietur: Et sanguis interit. Sanguis est anima Deut. 12. Anima igitur interit. *Augustinus* cont. Adimant. cap. 12. refutat dupliciter. *Primò* negat assumptionem de anima humana: Negat enim illud Deut. 12. dictum de anima hominis: sed tantum de anima pecudis: cuius sanguine vesci Deus Israelitis ibi interdicit. Et ratio est: quia anima pecuina non est spiritus separabilis: sed tantum halitus ex κρόσι humorū in sanguinis vehiculo consistens: quo percunte perit & anima. Anima vero hominis est spiraculum vitæ, ἐξωθεν *forinsecus* inspiratum à Deo, separabile à corpore, immortale. *Deinde* negat consequentiam, propter figuratū dictum: *Possum, inquit, etiam dicere, præceptum illud de non edendo sanguine, quia sanguis est anima, etiam in signo positum.* Et hoc probat à minori, quia etiam in re maioris momenti de eucharistia Dominus non dubitavit figuratè loqui. *Non enim dubitavit Dominus dicere: hoc est corpus meum: dans signum sui corporis.* Item à conditione veteris testamenti: in quo pleraq; typicè & figuratè dicuntur: exempli causa: *Petra erat Christus:* pro, significabat Christum: *Septem vacce sunt septem anni,* pro, significant septem annos, &c. Obiter hoc monui: quia memorabile Augustini dictum, de tropica locutione verborum Domini, illi disputationi admixtum habetur: de quo suprà, c. II.

51. ECCE MYSTERIUM VOBIS DICO) Hactenus duo obiecta Epicureorum apostolus prolixè retudit: ac *primò* demonstravit, absurdum vel impossibile non esse, corpora mortua & corrupta in terra, reviviscere, cum idē in natura fieri videamus. *Deinde* absurdum alterū nullum esse, quod ingerebant de qualitate corporum resurgentium: quoniam non